

Forslag

til

Lov om ændring af lov om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker.

Fremsat den 13. december 1972 af *ministeren for kulturelle anliggender*.

§ 1.

I lov nr. 158 af 31. maj 1961 om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker foretages følgende ændringer:

1. I § 8, *stk. 2*, ændres „lovligt“ til: „med ophavsmandens samtykke“.

2. § 19, *stk. 1* ophæves.

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 1 og 2.

3. § 21 affattes således:

„§ 21. Når fremførelse eller fremvisning af et værk indgår i en dagsbegivenhed, og denne gengives på film, i radio, fjernsyn eller ved overføring ved hjælp af kabelanlæg, kan værket medtages i det omfang; det sker som et naturligt led i gengivelsen af dagsbegivenheden.“

4. § 42, *stk. 1* affattes således:

„Overdragelse af ret til indspilning af et litterært eller kunstnerisk værk på film omfatter ret til ved hjælp af filmen at gøre værket tilgængeligt for almenheden samt ret til at forsyne filmen med tekster eller tale på andet sprog.“

5. § 58 affattes således:

„§ 58. Lovens bestemmelser om ophavsret gælder for:

- 1) værker af danske statsborgere eller personer, der er bosat i Danmark,
- 2) værker, som er udgivet første gang i Danmark, eller som er udgivet første gang samtidig i Danmark og i et andet land, og

Min. f. kult. anlig. j. nr. 00-72.

- 3) filmværker, hvis producent har sit hovedsæde eller er bosat i Danmark,
- 4) bygningsværker, beliggende i Danmark,
- 5) kunstværker, der er indføjet i bygninger eller anlæg i Danmark.

Stk. 2. Ved anvendelse af stk. 1, nr. 2, anses samtidig udgivelse at have fundet sted, såfremt værket efter udgivelse i et andet land inden 30 dage udgives i Danmark.

Stk. 3. Ved anvendelse af stk. 1, nr. 3, anses, når andet ikke er oplyst, den som producent, hvis navn på sædvanlig måde er angivet på filmen.

Stk. 4. Bestemmelsen i § 42 finder ikke anvendelse på filmværker, der efter den reviderede Bernerkonvention til beskyttelse af litterære og kunstneriske værker af 24. juli 1971 har som hjemland et andet til Bernerunionen hørende land end Danmark, som har tiltrådt konventionen af 1971. Særlige bestemmelser om aftaler vedrørende medvirken ved indspilning af sådanne filmværker kan gives ved kgl. anordning.

Stk. 5. Bestemmelserne i §§ 51-53 finder dog anvendelse på ethvert værk, som omfattes af § 1.“

6. § 59, *stk. 2* affattes således:

„*Stk. 2.* Bestemmelserne i §§ 49 og 50 gælder til fordel for danske statsborgere, personer der er bosat i Danmark, samt til fordel for selskaber, der har dansk bestyrelse og sæde i Danmark. Endvidere gælder § 49 frembringelser, som først er udgivet i Danmark.“

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. juli 1973.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Efter ikrafttrædelsen pr. 1. oktober 1961 af loven af 31. maj 1961 om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker og loven af 31. maj 1961 om retten til fotografiske billeder ratificerede Danmark den 19. februar 1962 dels Bernerkonventionen til beskyttelse af litterære og kunstneriske værker i den nye skikkelse, som konventionen havde fået ved den i Bruxelles i 1948 gennemførte revision, jfr. bekendtgørelse nr. 39 af 26. juli 1962, dels den på Unescos initiativ tilblevne Verdenskonvention om Ophavsret af 1952, jfr. bekendtgørelse nr. 46 af 9. august 1962.

Bernerkonventionen er siden blevet revideret på to diplomatiske konferencer, først i Stockholm i sommeren 1967 og dernæst i Paris i sommeren 1971. Samtidig med den sidstnævnte revision gennemførtes tillige en revision af Verdenskonventionen om Ophavsret. Samtlige reviderede konventionstekster er underskrevet af Danmark med forbehold om ratifikation.

Ved revisionen i Stockholm i 1967 blev der foretaget en række ændringer i konventionsteksten. I enkelte tilfælde er der tale om en udbygning af ophavsmændenes beskyttelse, mens andre ændringer kan opfattes som justeringer af konventionens bestemmelser under hensyntagen til den tekniske, sociale og økonomiske udvikling, der havde fundet sted siden den forrige revision i 1948. Samtidig blev der vedtaget en Protokol til Fordel for Udviklingslandene, indeholdende en række bestemmelser, der tillod Bernerunionens udviklingslande at placere sig på et lavere beskyttelsesniveau end de øvrige unionslande, især for så vidt angår retten til at oversætte og til at fremstille reproduktioner af litterære værker.

Det blev forholdsvis hurtigt klart, at Stockholm-protokollen på grund af de meget vidtgående indrømmelser, udviklingslandene havde opnået, ikke kunne forventes ratificeret af de større industrilande som f. eks. England og Frankrig, hvis videnskabelige, pædagogiske og tekniske litteratur udviklingslandene i første række var interesseret i at få adgang til. Da protokollen udgjorde en uadskillelig del af den nye konvention, måtte man herefter se i øjnene, at hele Stockholmrevisionen ville forblive virkningsløs, idet den ikke kunne opnå den almindelige tilslutning, som var forudsat.

Der blev derfor indledt forhandlinger mellem udviklingslandene og de udviklede lande om en ændret affattelse af de regler, der var indeholdt i

protokollen, og efter en lang række internationale møder og ekspertkonferencer lykkedes det på den foran nævnte diplomatiske konference i Paris i juni 1971 at nå frem til enighed om en ny revision af Bernerkonventionen. De materielle regler i den egentlige konventionstekst er uden ændringer overtaget fra Stockholmteksten, men nye bestemmelser i fordel for udviklingslandene er givet i et til selve konventionen knyttet „Appendix“.

Sideløbende med forhandlingerne om den nye revision af Bernerkonventionen blev der truffet forbedringer til en revision af den anden universelle konvention om ophavsretten, Verdenskonventionen af 1952, og en ny tekst til denne konvention blev vedtaget på en diplomatisk konference, ligeledes i Paris i sommeren 1971. Også i Verdenskonventionen er der nu indføjet bestemmelser til fordel for udviklingslandene.

Det må betragtes som naturligt, at Danmark snarest muligt ratificerer de i Paris reviderede konventionstekster såvel for Bernerkonventionens som for Verdenskonventionens vedkommende samt de tilhørende særlige bestemmelser vedrørende udviklingslandene.

En dansk tilslutning til de sidstnævnte bestemmelser, der vil kunne ske uden ændringer i den bestående lovgivning, må formentlig anses for ønskelig under hensyn til Danmarks politik i almindelighed overfor udviklingslandene, og det er også af de interesserede danske organisationer anerkendt, at det kan være berettiget at tage de særlige hensyn til udviklingslandenes økonomi og store behov for undervisningsmateriale m. v., som reglerne er udtryk for. Den praktiske betydning for danske ophavsmænd og forlæggere af de indrømmelser, som udviklingslandene har opnået, må iøvrigt antages at være begrænset.

For Verdenskonventionens vedkommende gælder det, at heller ikke de øvrige ændringer i konventionsteksten nødvendiggør ny dansk lovgivning. De vigtigste af disse ændringer er følgende:

- a) Mens de kontraherende landes forpligtelse hidtil i det store og hele har været begrænset til, at de skulle sikre ophavsmændene til værker af udenlandsk oprindelse samme beskyttelse som den, de yder deres egne ophavsmænd, er der nu i konventionen indføjet bestemmelser, der forpligter staterne til at yde en vis minimumsbeskyttelse omfattende enerettighederne til fremstilling af eksemplarer, til offentlig fremførelse og til radioudsendelse.

b) En bestemmelse i den hidtidige tekst om, at et land, der forlader Bernerunionen for derefter at slutte sig til eller for udelukkende at være bundet af Verdenskonventionen, ikke vil kunne nyde godt af Verdenskonventionens beskyttelse i Bernerunionslande, er ændret, således at den fremtidig ikke vil gælde for lande, der kan betragtes som udviklingslande.

Derimod er der ved revisionen af Bernerkonventionen foretaget enkelte ændringer i konventionsteksten, der medfører, at en dansk ratifikation af denne konventions Parisversion ikke kan finde sted uden en forudgående ændring af visse bestemmelser i ophavsretsloven.

Det foreliggende lovforslag, som bygger på en indstilling fra det af ministeriet for kulturelle anliggender nedsatte Ophavsretsråd, omfatter de ændringer i den gældende lovs bestemmelser, som må anses for nødvendige for en ratifikation af Bernerkonventionen som revideret i Paris 1971, eller som er en naturlig følge af den nye konventions tekst.

Lovforslaget tager således kun sigte på en meget begrænset revision af ophavsretslovgivningen, udelukkende motiveret af hensynet til de internationale forpligtelser, som Danmark har påtaget sig på dette område. En videregående revision af de nordiske landes love om ophavsret og om retten til fotografiske billeder forberedes for tiden i en nordisk ekspertkomité, der i efteråret 1970 blev nedsat af regeringerne i Finland, Norge, Sverige og Danmark.

Det lovforslag, der nu foreligger, har været drøftet med repræsentanter for ressortministerierne i de øvrige nordiske lande, og et forslag, der i alt væsentligt stemmer overens med det danske, forventes om kort tid fremsat i den svenske rigsdag. Tilsvarende lovændringer er under forberedelse i Finland og Norge.

Om lovforslaget har der været indhentet udtalelser fra en række danske institutioner og organisationer af ophavsmænd m. v.

Ifølge art. 2, stk. 1, i Bernerkonventionen af 1971 er de kontraherende stater — ligesom efter de tidligere tekster — forpligtet til at yde beskyttelse af filmværker, men det er nu yderligere fastslået, at udtrykket „filmværker“ skal anses som også omfattende „værker, der er kommet til udtryk ved en fremgangsmåde, der kan sidestilles med den cinematografiske“ („works expressed by a process analogous to cinematography“).

Denne nye formulering tager særlig sigte på TV-værker, og er valgt for at gøre det klart, at værker af denne art, som ikke er optaget på almindelig film, men på magnetiske lydband, ampex eller videobånd, skal nyde beskyttelse, og at sådanne værker

skal sidestilles med filmværker, overalt hvor disse er omtalt i konventionen.

I ophavsretslovens § 1 er filmværker nævnt blandt de her opregnede kategorier af beskyttede værker. Det må antages, at udtrykket „filmværker“, som det er anvendt i denne bestemmelse, også omfatter TV-værker, der er optaget på magnetbånd o. lign. Dette er man bl. a. gået ud fra, da Danmark i 1962 på grundlag af lovens bestemmelser i § 42 om filmværker ratificerede Europarådets europæiske overenskomst om udveksling af programmer ved hjælp af TV-film, jfr. bekendtgørelse nr. 47 af 24. august 1962. Den ændrede formulering af konventionens art. 2, 1. stk. nødvendiggør derfor ikke ændringer i loven.

Der hersker nogen tvivl om, hvorvidt den omtalte nye konventionsbestemmelse også forpligter unionslandene til som filmværker at beskytte ufikserede TV-værker, dvs. TV-værker, der sendes direkte uden at være optaget på bånd eller film. Efter dansk ret er det utvivlsomt, at sådanne værker nyder beskyttelse i overensstemmelse med det hovedprincip, der har fundet udtryk i ophavsretslovens § 1, hvorefter værker beskyttes, uanset på hvilken måde de er kommet til udtryk. Dermed er der ikke sagt, at de ufikserede TV-værker beskyttes efter de for filmværker gældende regler. Ud fra det synspunkt, at det for seeren ofte ikke vil være muligt at afgøre, om det, der vises på fjernsynsskærmen stammer fra en optagelse eller er en direkte udsendelse, vil det dog formentlig være naturligt beskyttelsesmæssigt at behandle ufikserede TV-værker efter de regler, der i ophavsretsloven er givet om filmværker, for så vidt det ikke af reglernes formulering udtrykkeligt fremgår, at deres anvendelse forudsætter en fiksering.

Der henvises iøvrigt til bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Definitionen af begrebet udgivelse er i Bernerkonventionens Paristekst blevet ændret, således at det udtrykkeligt kræves, at ophavsmænd skal have givet sit samtykke til de handlinger, der udgør udgivelse i konventionens forstand, jfr. art. 3 (3). Den konventionsmæssige beskyttelse, som i visse tilfælde er betinget af, at udgivelse er sket i et Bernerunionsland, kan således ikke opnås ved udgivelse i kraft af en tvangslicensregel o: en regel, der tillader, at et værk benyttes uden samtykke, men mod ydelse af vederlag.

I ophavsretslovens § 8, stk. 2, kræves det blot, at udgivelsen skal være sket „lovligt“, hvilket normalt forudsætter ophavsmandens samtykke, men også omfatter nogle få tilfælde, hvor et værk uden samtykke kan udgives med hjemmel i loven, jfr. § 25, stk. 2, om gengivelse af kunstværker i kataloger.

Det synes rigtigt at ændre definitionen af begrebet udgivelse i den danske lov, så den på dette punkt helt svarer til definitionen i konventionen. Konventionen indeholder ingen definition af begrebet offentliggørelse, der omtales i § 8, stk. 1. Ordet „lovligt“ er derfor her bibeholdt.

Efter Bruxelles-teksten krævedes det, at værket forelå tilgængeligt for offentligheden i „et tilstrækkeligt antal eksemplarer“. Dette er ændret, således at det blot forlanges, at værket skal være gjort tilgængeligt på en sådan måde, at det efter værkets art kan siges på passende måde at være til rådighed for offentligheden.

Formålet med ændringen er, at værker, der sædvanligvis alene foreligger i ganske få eksemplarer, kunne anses for udgivet. Dette er ofte tilfældet ved udgivelse af større musikværker eller ved distribution af film. Da den gældende lovtæst dækker disse tilfælde, er der ingen anledning til at ændre den, jfr. bemærkningerne til den gældende lovs § 8, hvorefter de krav, der skal stilles til antallet af eksemplarer, må afhænge af værkets art og omstændighederne iøvrigt.

Til nr. 2.

Ifølge den gældende lovs § 19, stk. 1, må udgivne mindre digte eller dele af digte, når de er sat i musik, gengives som tekst til musikværket i musikaler og fremføres offentligt, såfremt forbehold ikke er taget ved udgivelsen. Forfatteren har dog krav på vederlag.

En af de væsentlige nyheder i Bernerkonventionens Paristekst er bestemmelsen i art. 9, der giver ophavsmanden en almindelig eneret med hensyn til reproduktion af hans værk. Undtagelse herfra kan alene gøres i specielle tilfælde, når reproduktionen ikke vil være i strid med den normale udnyttelse af værket og ikke på urimelig måde gør indgreb i ophavsmandens legitime interesser. Reglen i ophavsretslovens § 19, stk. 1, kan vanskeligt forenes med disse nye bestemmelser, og da den iøvrigt har vist sig at være af ringe praktisk betydning, foreslås den slettet.

Til nr. 3.

Ifølge lovens § 21 er det tilladt i forbindelse med reportage af dagsbegivenheder på film, og i radio og fjernsyn at gengive korte afsnit af værker, der

indgår som led i dagsbegivenheden. Bestemmelsen er formuleret under hensyntagen til art. 10 bis i konventionen af 1948.

Denne konventionsbestemmelse er ændret, således at der nu ikke stilles krav om, at kun „korte afsnit“ af værket medtages i reportagen. Derimod kræves det, at værket kun gengives i det omfang, det er begrundet i hensynet til at give information om dagsbegivenheden, jfr. art. 10 bis (2) i konventionen af 1971.

Begrænsningen i § 21 til gengivelse af „korte afsnit“ af værket har i praksis givet betydelige vanskeligheder med hensyn til afgrænsningen af bestemmelsen. Det nu fastlagte kriterium er bedre egnet som grundlag for en rimelig adgang til at medtage værker som led i nyhedsformidlingen.

På grund af den tekniske udvikling inden for kommunikationsområdet har man endvidere i konventionsteksten medtaget udsendelse af reportage over trådfordelingsanlæg (kabelanlæg), jfr. om sådanne anlæg lov nr. 413 af 18. december 1968 om fællesantenneanlæg m. v.

§ 21 foreslås affattet under hensyntagen til de nævnte ændringer i konventionen.

Til nr. 4.

Efter den gældende lovs § 42 omfatter overdragelse af ret til indspilning af et litterært eller kunstnerisk værk på film ret til ved hjælp af filmen at gøre værket tilgængeligt for almenheden. Ifølge Bernerkonventionen af 1971 art. 14 bis skal formodningsregelen vedrørende udnyttelse af en indspillet film ikke alene omfatte filmens offentlige fremvisning og spredning, men også reproduktion, tekstning (subtitling) og filmens forsyning med tale på et andet sprog end det, som de medvirkende har anvendt (dubbing).

At bestemmelsen i § 42 må forstås som også omfattende den for filmens spredning nødvendige reproduktion eller kopiering har været anset for klart. En naturlig forståelse af bestemmelsen ville antagelig føre til det samme resultat for så vidt angår subtitling og dubbing, men for at fjerne enhver mulighed for tvivl, har man anset det for sikrest i selve lovtæksten at præcisere, at en aftale om indspilning af et værk på film også giver ret til at forsyne filmen med tekst eller tale på andet sprog end originalversionens.

Til nr. 5.

Om anvendelsesområdet for lovens bestemmelser om ophavsret er der givet regler i §§ 58 og 60. I § 58 er nævnt de værker, som loven umiddelbart finder anvendelse på, nemlig værker af danske statsborgere, værker af personer som har hjemsted her i landet og

værker af statsløse og flygtninge, der er fast bosat her i landet. Endvidere værker, der første gang er udgivet i Danmark, bygningsværker der er opført her i landet og kunstværker, der udgør dele af her beliggende bygninger.

Værker med tilknytning til andre lande kan i henhold til bestemmelsen i § 60 opnå beskyttelse efter den danske lov ved kgl. anordning under forudsætning af gensidighed. Gensidighedsbetingelsen anses for opfyldt i forhold til lande, der er medlemmer af Bernerunionen eller har ratificeret Verdenskonventionen.

Bernerkonventionen indeholder regler, der bestemmer, hvilke værker et Bernerunionsland er forpligtet til at beskytte, når de hidrører fra et andet unionsland. Efter de hidtidige bestemmelser har hovedvægten været lagt på, i hvilket land den første udgivelse af værket har fundet sted.

Ved revisionerne i Stockholm og Paris er disse bestemmelser ændret, således at det nu efter art. 3 og 4 er ophavsmandens nationalitet, der udgør hovedkriteriet. Herefter vil statsborgerskab i et unionsland altid medføre beskyttelse, selvom værket først er udgivet i et ikke-unionsland.

Efter Bernerkonventionen af 1971 er en stat, der er medlem af Bernerunionen, forpligtet til at beskytte værker med tilknytning til et andet unionsland i følgende tilfælde:

1. Når værkets ophavsmand er statsborger i et unionsland.
2. Når værket første gang er udgivet i et unionsland. (Dette har betydning, hvis ophavsmanden ikke er statsborger i noget unionsland).
3. Når ophavsmanden — uden at være statsborger i noget unionsland — er bosat i et sådant land.
4. Filmværker, der ikke omfattes af 1-3, er tillige beskyttet, hvis filmselskabet eller filmproducenten har sit hovedsæde eller er bosat i et unionsland.
5. Bygningsværker og andre kunstneriske værker, der udgør dele af en bygning eller andet anlæg, er — selvom de ikke omfattes af 1-3 — beskyttet, hvis de er opført eller anbragt i et unionsland.

Ændringerne i Bernerkonventionen medfører, at dens bestemmelser om disse forhold i store træk kommer til at svare til Verdenskonventionens og muliggør dermed en udformning af reglerne i ophavsretslovens § 58, der harmonerer med bestemmelserne i begge konventioner. Ændringer i den gældende lovs § 58, stk. 1, er imidlertid også nødvendige som følge af, at det nu generelt er fastslået at bosættelse ligestilles med statsborgerskab.

Til stk. 2. Bestemmelsen stemmer overens med Bernerkonventionens definition af begrebet „samtidig udgivelse“.

Til stk. 3. I Bernerkonventionens Paristekst art. 15 (2) er der optaget en formodningsregel om, hvem der skal anses som producent af en film. Af hensyn til bestemmelsen vedrørende filmværker i stk. 1 må det anses for nødvendigt, at overføre denne regel til den danske lovgivning.

Til stk. 4. I den reviderede Bernerkonvention er der i art. 14 bis optaget en fortolkningsregel vedrørende aftaler om indspilning af film, der i hovedtræk svarer til bestemmelsen i ophavsretslovens § 42. Konventionsbestemmelsen er dog i flere henseender mindre vidtgående end den danske bestemmelse, idet den navnlig ikke gælder i forhold til ophavsmandene til de såkaldte forud eksisterende værker, f. eks. forfatteren til en bog, der udgør grundlag for filmen, men alene for de egentlige filmophavsmand, der yder kunstneriske bidrag ved selve indspilningen af filmen.

Således som bestemmelsen i art. 14 bis er affattet, må det antages, at Danmark er forpligtet til at anvende denne bestemmelse og ikke reglen i § 42 på alle filmværker, hvis hjemland er et andet unionsland, som har ratificeret konventionen af 1971.

§ 42 i ophavsretsloven hører til de regler, der omhandler ophavsrettens overgang til andre (kap. III) og det må antages, at spørgsmålet om bestemmelsens anvendelighed på aftaler om udenlandske film må afgøres efter dansk international privatrets almindelige regler vedrørende kontrakter. Disse regler fører ikke med sikkerhed til, at anvendelsen af § 42 udelukkes, såfremt der er tale om en film med et andet Bernerunionsland som hjemland, og man har derfor fundet det påkrævet at optage en bestemmelse, der foreskriver, at § 42 ikke kan bringes i anvendelse overfor sådanne film. Om disse film vil der blive givet regler, svarende til Bernerkonventionens art. 14 bis i den anordning, der skal udstedes i medfør af lovens § 60.

Til stk. 5. Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 58, stk. 2.

Til nr. 6.

Bestemmelsen i den gældende lovs § 59, stk. 2 angiver anvendelsesområdet for § 49 om beskyttelse af kataloger, tabeller m. v. og § 50 om pressemeddelelser.

Den foreslåede nye affattelse er en konsekvens af ændringerne i § 58.

Bilag.

I dette bilag opføres i venstre spalte de i lovforslagets § 1, nr. 1 til 6 nævnte bestemmelser i den nugældende formulering, medens lovforslaget opføres i højre spalte.

Gældende formulering.

§ 8. Et værk anses for offentliggjort, når det lovligt er gjort tilgængeligt for almenheden.

Stk. 2. Det anses for udgivet, når eksemplarer af værket lovligt er bragt i handelen eller på anden måde spredt blandt almenheden.

§ 19. Når udgivne mindre digte eller dele af digte er sat i musik, må de som tekst til musikværket gengives i musikallier og fremføres offentligt, såfremt forbehold ikke er taget ved udgivelsen. Forfatteren har krav på vederlag.

Stk. 2. Når et musikalsk værk fremføres med en tekst, der er udgivet, er det tilladt til brug for tilhørerne at gengive teksten i koncertprogrammer o. lign. Forfatteren har krav på vederlag, hvis der af programmet fremstilles mere end 300 eksemplarer.

Stk. 3. Enkelte udgivne sangtekster kan frit gengives i mindre sanghæfter, der er fremstillet alene til brug for deltagerne i et bestemt møde eller en serie møder.

§ 21. Når fremførelse eller fremvisning af et værk indgår som led i en dagsbegivenhed, og denne gengives i radio, fjersyn eller på film, kan korte afsnit af værket medtages ved gengivelsen.

§ 42. Overdragelse af ret til indspilning af et litterært eller kunstnerisk værk på film omfatter ret til ved hjælp af filmen at gøre værket tilgængeligt for almenheden.

Stk. 2. Musikværker omfattes ikke af denne bestemmelse.

Forslaget.

1. I § 8, *stk. 2*, ændres „lovligt“ til: „med ophavsmandens samtykke“.

2. § 19, *stk. 1* ophæves.
Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 1 og 2.

3. § 21 affattes således:

„§ 21. Når fremførelse eller fremvisning af et værk indgår i en dagsbegivenhed, og denne gengives på film, i radio, fjersyn eller ved overføring ved hjælp af kabelanlæg, kan værket medtages i det omfang, det sker som et naturligt led i gengivelsen af dagsbegivenheden.“

4. § 42, *stk. 1* affattes således:

„Overdragelse af ret til indspilning af et litterært eller kunstnerisk værk på film omfatter ret til ved hjælp af filmen at gøre værket tilgængeligt for almenheden samt ret til at forsyne filmen med tekster eller tale på andet sprog.“

Stk. 2 uændret.

Gældende formulering.

§ 58. Denne lovs bestemmelser om ophavsret gælder alle værker af danske statsborgere eller af personer, som har hjemsted her i landet, samt værker af statsløse og flygtninge, der er fast bosat her i landet. Loven gælder endvidere for andre værker, såfremt de første gang er udgivet i Danmark, bygningsværker, der er opført her i landet, og kunstværker, der udgør dele af her beliggende bygninger.

Stk. 2. Bestemmelserne i §§ 51-53 finder dog anvendelse på ethvert værk, som omtales i § 1.

§ 59. — — —

Stk. 2. Bestemmelserne i §§ 49 og 50 gælder til fordel for danske statsborgere, personer, der har hjemsted i Danmark, og statsløse og flygtninge, der er fast bosat her i landet, samt til fordel for selskaber, der har dansk bestyrelse og sæde i Danmark. Endvidere gælder § 49 frembringelser, som først er udgivet i Danmark.

Forslaget.

5. § 58 affattes således:

„§ 58. Lovens bestemmelser om ophavsret gælder for:

- 1) værker af danske statsborgere eller personer, der er bosat i Danmark,
- 2) værker, som er udgivet første gang i Danmark, eller som er udgivet første gang samtidig i Danmark og i et andet land, og
- 3) filmværker, hvis producent har sit hovedsæde eller er bosat i Danmark,
- 4) bygningsværker, beliggende i Danmark,
- 5) kunstværker, der er indføjet i bygninger eller anlæg i Danmark.

Stk. 2. Ved anvendelse af stk. 1, nr. 2, anses samtidig udgivelse at have fundet sted, såfremt værket efter udgivelse i et andet land inden 30 dage udgives i Danmark.

Stk. 3. Ved anvendelse af stk. 1, nr. 3, anses, når andet ikke er oplyst, den som producent, hvis navn på sædvanlig måde er angivet på filmen.

Stk. 4. Bestemmelsen i § 42 finder ikke anvendelse på filmværker, der efter den reviderede Bernerkonvention til beskyttelse af litterære og kunstneriske værker af 24. juli 1971 har som hjemland et andet til Bernerunionen hørende land end Danmark, som har tiltrådt konventionen af 1971. Særlige bestemmelser om aftaler vedrørende medvirken ved indspilning af sådanne filmværker kan gives ved kgl. anordning.

Stk. 5. Bestemmelserne i §§ 51-53 finder dog anvendelse på ethvert værk, som omfattes af § 1.“

6. § 59, stk. 2 affattes således:

Stk. 2. Bestemmelserne i §§ 49 og 50 gælder til fordel for danske statsborgere, personer der er bosat i Danmark, samt til fordel for selskaber, der har dansk bestyrelse og sæde i Danmark. Endvidere gælder § 49 frembringelser, som først er udgivet i Danmark.“